YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
8 päivänä lokakuuta 1997 *

Asiassa T-229/97 R,

Comité européen des fabricants de sucre (CEFS), Belgian oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Bryssel, edustajinaan solicitor Bernard O'Connor ja asianajaja Bonifacio García Porras, Salamanca, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 12 boulevard de la Foire,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat Jan-Peter Hix ja Ignacio Díez Parra, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet James Macdonald Flett ja Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1997/1998 25 päivänä kesäkuuta 1997 annetun asetuksen (EY) N:o 1188/97 (EYVL L 170, s. 3) 1 artiklan f alakohdan täytäntöönpanon lykkäämistä, joko siltä osin kuin kyseisellä säännöksellä on vaikutuksia Euroopan sokerinvalmistajiin tai siltä osin kuin sillä on vaikutuksia erga omnes, sekä muita tarpeellisiksi katsottuja väliaikaisia toimenpiteitä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Esillä oleva välitoimimenettely koskee sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna, jäljempänä perusasetus), ja jossa muun muassa vahvistetaan interventiohinnat.

2 Perusasetuksen 24 artiklassa määritellään jokaiselle tuotantoalueelle (jotka vastaavat pääosin kunkin jäsenvaltion aluetta) A-peruskiintiö ja B-peruskiintiö kutakin

markkinointivuotta kohden. Jäsenvaltiot jakavat niille myönnetyt A- ja B-peruskiintiöt yrityksille A- ja B-kiintiöinä.

3 Yhteisössä myytäville A-kiintiöissä tuotetulle sokerille (A-sokeri) ja B-kiintiöissä tuotetulle sokerille (B-sokeri) taataan interventiojärjestelmässä tietyt hinnat ja tietty myynti (ks. perusasetuksen 9 artikla). Neuvosto vahvistaa perusasetuksen 3 artiklan nojalla vuosittain interventioelinten soveltamat hinnat.

4 Valkoisen sokerin osalta nämä hinnat eivät ole samat yhteisön koko alueella. Edellä mainitun 3 artiklan 1 kohdan mukaan muille kuin alijäämäalueille vahvistetaan "interventiohinta" ja kullekin alijäämäalueelle vahvistetaan "johdettu interventiohinta". Perusasetuksen 9 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan eri hintoja sovelletaan sen alueen mukaan, jossa sokeri ostohetkellä on. Johdetut interventiohinnat vahvistetaan säännönmukaisesti interventiohintoja korkeammiksi. Järjestelmällä pyritään edistämään sitä, että muilla alueilla toimivat valmistajat hankkivat sokeria alijäämäalueilta, koska kahden interventiohinnan välisen erotuksen tarkoituksena on kattaa kokonaan tai osittain ylimääräiset kuljetuskustannukset.

5 Perusasetuksessa säädetään myös A-sokeriksi tai B-sokeriksi jalostettaviin juurikkaisiin (A-juurikkaat tai B-juurikkaat; ks. asetuksen 5 artiklan 4 kohta) sovellettavasta hintajärjestelmästä. Ne vähimmäishinnat, jotka sokerinvalmistajien on maksettava sokerijuurikkaan tuottajille, vaihtelevat 6 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla sen alueen mukaan, jossa ne on tuotettu. Perusasetuksen 5 artiklan 3 kohdan mukaan niiden alueiden, joille on vahvistettu valkoisen sokerin johdettu interventiohinta, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintoja korotetaan määrällä, joka on kyseisen alueen johdetun interventiohinnan ja interventiohinnan välinen erotus kerrottuna kertoimella 1,30.

6 Markkinointivuoteen 1996/1997 saakka neuvosto luokitteli vuosittaisia interventiohintoja vahvistaessaan Italian yhdeksi yhteisön alijäämäalueista ja vahvisti tämän seurauksena kyseisellä alueella sovellettavat johdetut interventiohinnat. Vuodesta 1990 lähtien Italian sokeriteollisuus on useaan otteeseen vaatinut tämän käytännön poistamista Italiassa tuotettujen juurikkaiden vähimmäishinnoille aiheutuneiden haitallisten vaikutusten vuoksi, koska Italiasta oli sokeriteollisuuden mukaan tulossa ylijäämäalue.

7 Neuvosto vahvisti 25.6.1997 valkoisen sokerin interventiohinnat ja johdetut interventiohinnat markkinointivuodeksi 1997/1998. Interventiohinta vahvistettiin tiettyjen sokerialan hintojen sekä juurikkaiden vakiolaadun vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1997/1998 annetun asetuksen (EY) N:o 1187/97 (EYVL L 170, s. 1) 1 artiklan 2 kohdassa 63,19 ecuksi 100 kilogrammalta. Valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1997/1998 annetun asetuksen (EY) N:o 1188/97 (EYVL L 170, s. 3, jäljempänä asetus N:o 1188/97) 1 artiklan f alakohdassa johdettu interventiohinta on vahvistettu Italian osalta 65,53 ecuksi 100 kilogrammalta. Asetuksen N:o 1188/97 kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että "hankintatilanteesta ennakoidaan alijäämäistä Italian —— tuotantoalueilla".

Oikeudenkäyntimenettely

8 Kantaja, Comité européen des fabricants de sucre (CEFS) on Belgian oikeuden mukaan perustettu yhdistys, johon kuuluu kansallisia sokerinvalmistajajärjestöjä ja sellaisia yksityisiä sokeriyrityksiä, joiden kansallinen edunvalvontajärjestö ei kuulu CEFS:iin tai joilla ei ole kansallista edunvalvontajärjestöä. CEFS edustaa neljäntoista jäsenvaltion ja Sveitsin sokeriteollisuuden etuja; lisäksi siihen kuuluu "kirjeenvaihtojäseniä" viidestä Euroopan ulkopuolisesta valtiosta.

9 Kantaja on nostanut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 5.8.1997 ja jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan asetuksen (EY) N:o 1188/97 (EYVL L 170, s. 3) 1 artiklan f alakohdan, siltä osin kuin kyseisellä säännöksellä on vaikutuksia Euroopan sokerinvalmistajiin tai siltä osin kuin sillä on vaikutuksia erga omnes, velvoittamaan neuvoston antamaan kantajan nähtäviksi kaikki neuvoston asetusta antaessaan käyttäneet asiakirjat ja tiedot sekä laskentamenetelmät, joiden perusteella se on katsonut riidan kohteena olevassa asetuksessa Italian alijäämäalueeksi, sekä päättämään muista tarpeellisiksi katsotuista toimenpiteistä.

10 Kantaja on jättänyt perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen samana päivänä erillisen hakemuksen, jossa vaaditaan asetuksen (EY) N:o 1188/97 1 artiklan f alakohdan täytäntöönpanon lykkäämistä, siltä osin kuin kyseisellä säännöksellä on vaikutuksia Euroopan sokerinvalmistajiin tai erga omnes, sekä muita tarpeellisiksi katsottuja väliaikaisia toimenpiteitä.

11 Neuvosto on jättänyt kirjalliset huomautuksensa välitoimihakemuksesta 26.8.1997.

12 Komissio on pyytänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 1.9.1997 jättämällään erillisellä väliintulohakemuksella saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Neuvosto ja kantaja ovat todenneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.9.1997 jättämissään kirjelmissä, etteivät ne vastusta väliintulohakemusta.

13 Asianosaisten ja väliintulijan suulliset lausumat on kuultu 12.9.1997.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Väliintulohakemus

14 Koska komission väliintulohakemus on tehty yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 115 artiklan mukaisesti ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, jota sovelletaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, komission väliintulohakemus esillä olevassa asiassa, jossa se pyytää saada tukea vastaajan vaatimuksia, on hyväksyttävä.

Välitoimihakemus

15 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan ja Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) 4 artiklan mukaan, sellaisena kuin tämä päätös on muutettuna 8.6.1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21), 7.3.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, ETY (EYVL L 66, s. 29) ja 1.1.1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY (EYVL L 1, s. 1), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät.

16 Työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, että hakemus toimielimen antaman säädöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi perustamissopimuksen 185 artiklan mukaisesti otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos hakija on nostanut kanteen tätä säädöstä vastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja toisaalta, että perustamissopimuksen 186 artiklan mukaisia muita välitoimia koskeva hakemus otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos se liittyy yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettuun asiaan.

17 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen toimien on oltava väliaikaisia siten, että ne eivät saa vaikuttaa pääasian ratkaisuun (ks. asia T-79/96 R, Camar v. komissio, määräys 21.3.1997, Kok. 1997, s. II-403, 21 kohta).

18 Esillä olevassa asiassa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lykkäämään riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanoa sekä päättämään muista tarpeellisiksi katsotuista toimenpiteistä. Ennen hakemuksen käsittelemistä on tutkittava kantajan kiireellisyysedellytystä (periculum in mora) koskevat väitteet.

Periculum in mora

— Asianosaisten ja väliintulijan väitteet sekä niiden perustelut

19 Kantaja väittää, että riidanalaisen asetuksen antamisella on kahdenlaisia seurauksia, joista aiheutuu kantajalle vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa; näitä ovat sokerialan markkinaosuuden menetys ja taattujen A- ja B-kiintiöiden jatkuva vähentäminen.

20 Kantajan mukaan siitä, että Italian on katsottu yhä olevan alijäämäalue, jolloin Italiassa valmistetun valkoisen sokerin johdettu interventiohinta on vahvistettu 65,53 ecuksi 100 kilogrammalta, eli 2,34 ecua 63,19 ecun normaalia interventiohintaa suuremmaksi, aiheutuu, että italialaiset sokeria raaka-aineena käyttävät valmistajat käyttävät mieluummin yhteisön ulkopuolelta kuin yhteisöstä peräisin olevaa sokeria valmistaessaan kolmansiin maihin vietäviä tuotteita. Yhteisön ulkopuolelta peräisin olevaa sokeria tuodaan tulleitta vapaasti määräytyvään maailmanmarkkinahintaan (joka on paljon alempi kuin yhteisössä sovellettava interventiohinta) ja

sitä käytetään sellaisten tuotteiden raaka-aineena, jotka viedään myöhemmin kolmansiin maihin tullimenettelyssä, jota kutsutaan "sisäiseksi jalostusmenettelyksi". Sitä vastoin Italiassa tai muualla yhteisössä valmistettua sokeria hankitaan interventiohintaan ja siihen sovelletaan perusasetuksen 17 artiklan nojalla vientikorvausta (nk. palautus), jos lopputuote viedään maasta; koska palautuksen määrä, joka vastaa sokerin yhteisössä sovellettavan interventiohinnan ja sokerin vapaasti määräytyvän maailmanmarkkinahinnan välistä erotusta, on kuitenkin sama koko yhteisön alueella, aiheutuu tästä, että Italiassa, joka on alijäämäalue ja johon sovelletaan normaalia interventiohintaa korkeampaa johdettua interventiohintaa, valmistetusta sokerista maksettu korvaus ei milloinkaan kata kokonaan sen ja kolmansissa maissa myydyn sokerin välistä hinnaneroa. Tästä syystä "italialaiset jalostettujen tuotteiden valmistajat käyttävät pikemminkin yhteisön ulkopuolelta peräisin olevaa, sisäiseen jalostusmenettelyyn asetettua sokeria kuin Italiasta tai muualta yhteisöstä peräisin olevaa sokeria", mistä on kantajan mukaan vaarana aiheutua huomattava markkinaosuuden menetys ja lisäksi yhteisön ulkopuolelta peräisin olevan sokerin tuonnin kasvu. Kantaja väittää, että lokakuun 1995 ja syyskuun 1996 välisenä aikana Italiaan tuotiin sisäisessä jalostusmenettelyssä 72 000 tonnia yhteisön ulkopuolelta peräisin olevaa sokeria, kun taas markkinointivuodeksi 1996/1997 odotetaan noin 150 000 tonnin suuruista tuontia, kun "sokerista jalostettuja tuotteita valmistavien italialaisten suurvalmistajien kulutus on noin 400 000 tonnia".

21 Toiseksi kantaja väittää, että siitä, että neuvosto on määrännyt Italian alijäämäalueeksi ja on vahvistanut johdetun interventiohinnan, on vaarana aiheutua "sokerintuotannon huomattava kasvu" yhteisössä, jolloin sokerin vienti, mitä on tuettava korvausjärjestelmän avulla, ja yhteisön sokerivarastokanta kasvavat. Kantajan mukaan sokerin viennin ja sokerivarastojen kasvu ovat vastoin niitä sitoumuksia, jotka yhteisö on allekirjoittanut (huhtikuussa 1994) GATTin (tullitariffeja ja kauppaa koskeva yleissopimus) Uruguayn kierroksella, ja joissa määrätään sokerille ja siis myös sokerin taatuille A- ja B-kiintiöille myönnettävien yhteisön tukien tason vähentämisestä vuodesta 2001 lukien. Täyttääkseen nämä sitoumuksensa yhteisön on siis vähennettävä kyseisiä kiintiöitä jokaisena markkinointivuotena tai siirtymä-

kauden päättyessä vuonna 2001, siten kuin siitä on jo säädetty perusasetuksen 23 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna 24.4.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1101/95 (EYVL L 110, s. 1). Kantajan mukaan tämä kiintiöiden vähentäminen vaikuttaa "koko Euroopan sokeriteollisuuteen eikä vain alijäämäalueiden sokerinvalmistajiin".

22 Kantaja väittää, että riidanalaisen asetuksen kyseisen säännöksen kumoaminen ei estä sitä, että vahingoista tulee korjaamattomia, koska markkinaosuuksien menetyksen ja kiintiöiden vähentämisen seurauksena eurooppalaiset valmistajat voivat joutua äärimmäisen vaikeaan asemaan, jossa niiden pitää "kenties lopettaa toimintansa" tai jossa ne menettävät lopullisesti "huomattavan osan markkinaosuuksistaan".

23 Neuvosto toteaa, etteivät kantajan väitteet sisäisestä jalostusmenettelystä ole merkityksellisiä. Sokerimarkkinoiden eri ohjauskeinot — joita ovat sisäinen jalostusmenettely ja vientikorvaukset — ovat yhteisön lainsäätäjän poliittisia valintoja ja se voi päättää toimenpiteistä kantajan kuvaamissa olosuhteissa ilman, että johdetun interventiohinnan vahvistaminen Italiaan markkinointivuodeksi 1997/1998 voitaisiin riitauttaa. Lisäksi vastaaja korostaa, että väite, jonka mukaan tietyt eurooppalaiset sokerinvalmistajat voisivat "epävarmassa tulevaisuudessa" menettää markkina-osuuksiaan sisäisen jalostusmenettelyn soveltamisen vuoksi, ei riitä "osoittamaan sokerin hintojen alueellista vahvistamista pätemättömäksi."

24 Vastaaja ei hyväksy myöskään kantajan niitä väitteitä, joiden mukaan perusasetuksen 23 artiklan soveltamisesta on vaarana aiheutua, että A- ja B-kiintiöiden tasoa vähennetään. Vastaaja toteaa, että kiintiöt pysyvät muuttumattomina markkinointivuoteen 2000/2001 asti ja että noudattaakseen Maailman kauppajärjestössä allekirjoittamiaan sitoumuksia yhteisö voi vähentää niitä vain tietyin edellytyksin, jotka eivät täyty esillä olevassa asiassa. Neuvoston mukaan yhteisö on pitkälti

noudattanut sitoumuksiaan markkinointivuonna 1995/1996 ja markkinointivuoden 1996/1997 osalta viennin määrän odotetaan pysyvän Maailman kauppajärjestön sopimuksissa määrättyjä enimmäismääriä pienempänä. Koska näissä sopimuksissa annetaan yhteisölle mahdollisuus "oikaista mahdollinen velvoitteiden täyttämättä jättäminen siirtymäajan lopussa" eli vuodesta 2001 alkaen, A- ja B-kiintiöiden mahdollinen vähentäminen on tällä hetkellä pelkkä oletus. Neuvosto toteaa, toisin kuin kantaja on väittänyt, ettei johdettujen hintojen järjestelmän soveltaminen Italiassa vaan pikemminkin sen poistaminen saattaa uhata eurooppalaisten sokerinvalmistajien etuja, sillä tuolloin olisi ylijäämämaissa toimivien sokerinvalmistajien edun mukaista viedä ylijäämäsokeri kolmansiin maihin ja käyttää näin hyväksi palautusjärjestelmää sen sijaan, että ne myisivät sokeria alijäämämaissa kuten esimerkiksi Italiassa; tällöin viennin määrän äkillinen kasvu voisi todella vaarantaa yhteisön Maailman kauppajärjestössä allekirjoittamat sitoumukset, jolloin olisi välttämätöntä vähentää A- ja B-kiintiöitä jo ennen siirtymäajan päättymistä.

25 Neuvosto toteaa kantajan väitteestä, jonka mukaan vahinko on korjaamatonta, ettei kantaja ole tuonut esiin mitään, minkä perusteella voitaisiin katsoa, että johdetun interventiohinnan vahvistamisesta Italialle markkinointivuodeksi 1997/1998 saattaisi aiheutua vahinkoa Euroopan sokeriteollisuudelle. Kantajan väittämä toiminnan lopettamista koskeva vaara on neuvoston mukaan siis pelkkä mahdollisuus, jota ei ole millään tavalla näytetty toteen.

26 Komissio, joka esiintyy asiassa väliintulijana neuvoston vaatimusten tukena, on todennut 12.9.1997 pidetyssä suullisessa käsittelyssä, että se on samaa mieltä vastaajan kanssa kiireellisyydestä. Komissio toteaa erityisesti, että yhteisön ulkopuolelta Italiaan tuotava sokeri vastaa 1:tä prosenttia Italian tuotannosta, joten kantajan väite markkinaosuuden menetyksestä on liioiteltu. Väliintulija toteaa yhteisön Maailman kauppajärjestössä allekirjoittamista sitoumuksista, että markki-

nointivuosina 1995/1996, 1996/1997 ja 1997/1998 Maailman kauppajärjestössä sovittu sokerin vientikiintiöiden yhteenlasku — mikä on GATT-sopimuksen mukaan täysin sallittua — johtaa 4 520 000 tonniin, kun taas yhteisöstä kolmansiin maihin suuntautuva sokerin vienti on samana aikana ollut 3 400 000 tonnia, mikä jättää 1 120 000 tonnin suuruisen marginaalin kuluvalle markkinointivuodelle.

— Välitoimista päättävän tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimea koskevan hakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sillä perusteella, minkälainen tarve on antaa väliaikaismääräys, jotta vältyttäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutumiselta välitoimea hakevalle asianosaiselle. Tämän asianosaisen tehtävänä on näyttää toteen, ettei pääasian ratkaisua voida odottaa ilman, että siitä aiheutuu tälle asianosaiselle vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (ks. asia T-168/95 R, Eridania ym. v. neuvosto, määräys 7.11.1995, Kok. 1995, s. II-2817, 33 kohta).

28 Esillä olevassa asiassa vahinko, jota kantaja väittää kärsivänsä, jos kanteen kohteena oleva säännös pannaan täytäntöön, voidaan jakaa kahteen osaan. Ensinnäkin vahinkoa aiheutuu Euroopan sokerimarkkinoiden markkinaosuuden merkittävästä pienenemisestä yhteisön ulkopuolelta peräisin olevan sokerin valmistajien hyväksi; toisaalta vahinkoa aiheutuu taattujen A- ja B-kiintiöiden jatkuvasta vähentämisestä.

29 Jälkimmäisestä osasta on todettava, että jopa kantajan väitteistä käy ilmi, että todellinen vaara A- ja B-kiintiöiden vähentämisestä aktualisoituu vasta vuodesta 2001 lukien eli yhteisön Maailman kauppajärjestössä allekirjoittamissa sitoumuksissa määrätyn siirtymäajan päättyessä, jolloin pääasiassa on mitä todennäköisimmin jo annettu tuomio. Ei ole mitään näyttöä siitä, että tällainen vaara voisi toteutua ennen siirtymäajan päättymistä; päinvastoin, komissio on korostanut — eikä kantaja ole kiistänyt sitä — ettei Maailman kauppajärjestössä vahvistettua

4 520 000 tonnin suuruista sokerin vientikiintiötä ole käytetty markkinointivuoteen 1997/1998 mennessä, ja että yhteisöstä kolmansiin maihin vietävän sokerin määrä, jonka on arvioitu olevan 3 400 000 tonnia, jättää riittävän marginaalin, jotta voidaan todeta, ettei lähitulevaisuudessa ole odotettavissa kiintiöiden vähentämistä. Näiden seikkojen vuoksi kantajan väittämän vahingon olemassaoloa ei ole näytetty toteen.

30 Kantajan väittämän vahingon ensimmäisestä osasta eli siitä, että Euroopan sokeriteollisuus menettää huomattavan markkinaosuuden yhteisön ulkopuolisten maahantuojien eduksi, on todettava, ettei kantaja ole näyttänyt toteen, että tällainen vahinko olisi vakavaa ja korjaamatonta.

31 Vaikka komission esittämistä tilastoista käy ilmi, että markkinointivuonna 1995/1996 Italiaan tuotiin yhteisön ulkopuolelta sisäisessä jalostusmenettelyssä sokeria noin 72 000 tonnia (ks. välitoimihakemuksen liite 17), kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä sen osoittamiseksi, että sokerin maahantuonti olisi markkinointivuonna 1996/1997 "noin 150 000 tonnia", niin kuin se väittää välitoimihakemuksen 91 ja 94 kohdassa. Ainoassa kantajan tältä osin mainitsemassa asiakirjassa eli sokerialan neuvoa-antavan komitean pariteettiryhmän puheenjohtajan komission jäsenelle Franz Fischlerille 16.7.1997 lähettämässään kirjeessä, joka on välitoimihakemuksen liitteessä 18, mainitaan tämän luvun olevan "italialaisten viljelijöiden edustajien" arvio "vientituotteita valmistavan jalostusteollisuuden taholta tulevasta kysynnästä", mutta siinä ei mitenkään selosteta laskutapaa, jonka avulla tähän arvioon on päädytty. Markkinointivuonna 1995/1996 kirjatun tuonnin merkityksestä ja tätä vuotta seuraavalle markkinointivuodelle arvioidun tuonnin osalta kantaja ei ole mitenkään näyttänyt toteen sitä, että "sokerista jalostettuja tuotteita valmistavien italialaisten suurvalmistajien kulutus" olisi noin 400 000 tonnia vuodessa (välitoimihakemuksen 91 kohta), kun sokerin kokonaiskulutuksen on arvioitu olevan Italiassa 1 483 000 tonnia markkinointivuonna 1997/1998 (välitoimihakemuksen 72 kohta).

32 Niistä taloudellisista seikoista, jotka ovat johtaneet siihen, että Italiaan on tuotu markkinointivuonna 1995/1996 yhteisön ulkopuolelta 72 000 tonnia sokeria sisäisessä jalostusmenettelyssä, mitä ei ole kiistetty, on todettava, ettei minkään asiakirjakansiosta ilmenevän seikan perusteella voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että italialaiset yritykset, jotka valmistavat sokerituotteita vientiä varten, ovat käyttäneet vaihtoehtoista raaka-ainelähdettä pikemminkin Italian sokerintuotannon alijäämän vuoksi kuin siksi, että ne olisivat halunneet ostaa sokeria sokerin Italiaa koskevaa johdettua interventiohintaa halvemmalla.

33 Välitoimista päättävä tuomioistuin katsoo, ettei kantajan väittämä markkinaosuuden menetys ole missään tapauksessa peruuttamaton. Ei ole millään tavalla näytetty toteen, että siinä tapauksessa, että kanteen kohteena oleva säännös kumottaisiin ja huolimatta perustamissopimuksen 176 artiklasta tällaisessa tapauksessa johtuvista velvoitteista, ne italialaiset yritykset, jotka valmistavat sokerituotteita kolmansiin maihin vientiä varten, yhä hankkisivat mieluummin yhteisön ulkopuolelta peräisin olevaa, sisäisessä jalostusmenettelyssä tuotua sokeria, kuin sellaista Italiassa valmistettua sokeria, johon ei enää sovellettaisi johdettua interventiohintaa. Näyttää siis ensi arviolta siltä, että tämä markkinaosuuden menetys korjaantuisi säännösten kumoamisen jälkeen. Kanteen kohteena olevan säännöksen antamisen ja sen mahdollisen kumoamisen välisestä ajasta on todettava, että mikään ei ensi arviolta estä niitä, joita asia koskee, vaatimasta korvausta perustamissopimuksessa, erityisesti 178 ja 215 artiklassa määrättyjen oikeussuojakeinojen mukaisesti aiheettomasti kärsimästään vahingosta (ks. asia T-6/97 R, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, määräys 3.3.1997, Kok. 1997, s. II-291, 49 kohta).

34 Koska kantaja ei ole välitoimihakemuksessaan pystynyt näyttämään toteen kiireellisyysedellytystä, kanne on hylättävä, eikä ole tarpeen arvioida, voidaanko välitoimihakemus ottaa tutkittavaksi tai ovatko pääasian kanteen tueksi esitetyt kanneperusteet ja väitteet ilmeisesti perusteltuja.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Komissio hyväksytään väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

2) Välitoimihakemus hylätään.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 8 päivänä lokakuuta 1997.

H. Jung — kirjaaja

A. Saggio — presidentti